

Georg Radow

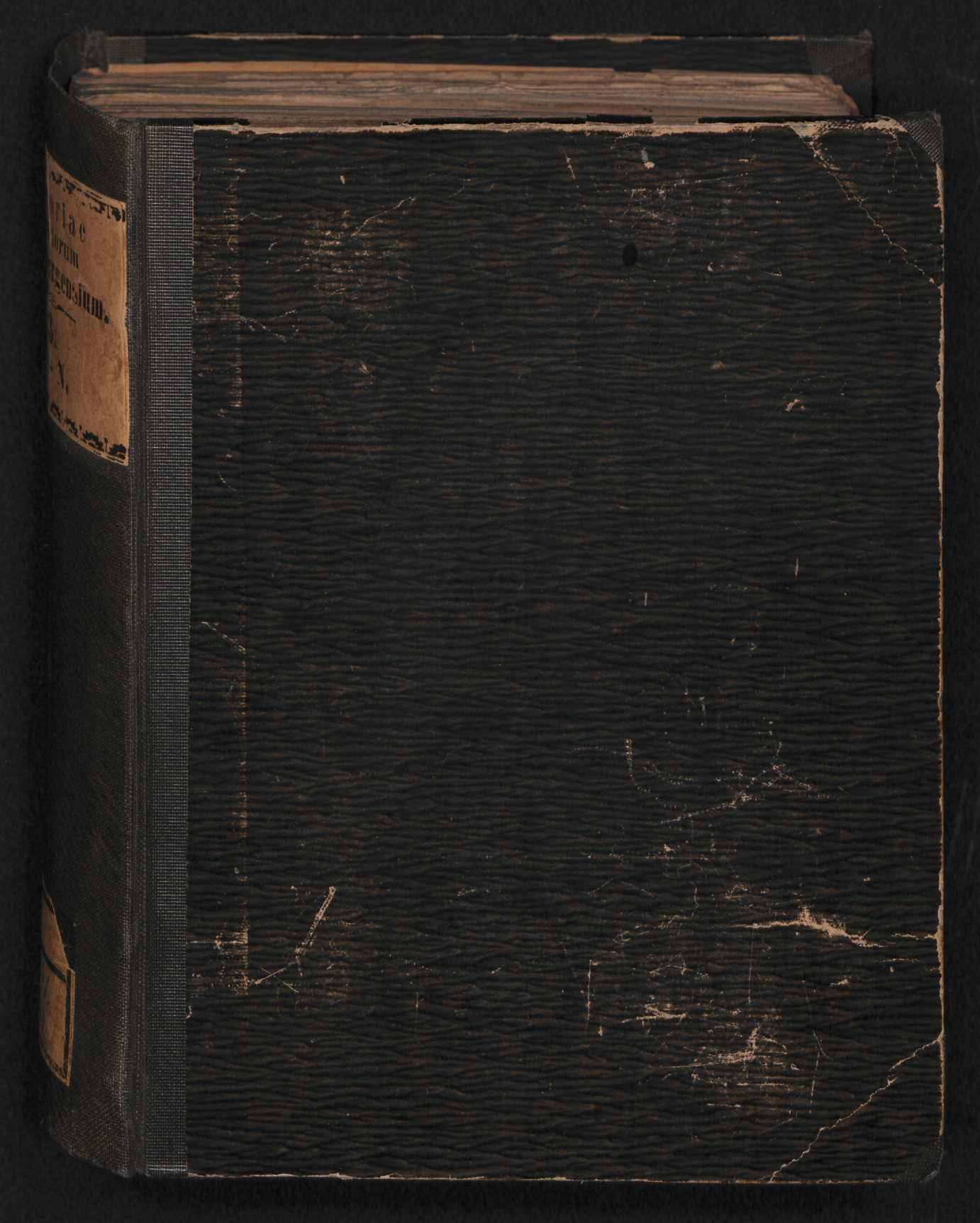
**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Georgius Radovius, I. U. D.
... Dn. M. Joannis Kântzellers/ ad Div. Petri Pastoris ... Funus indicit, & ad eundum
Exequias Omnium ordinum Cives Academicos peramanter invitat : [P.P. sub
Sigillo Rectoratus die 25. Martii, Anno 1668]**

Rostochi[i]: Kilius, 1668

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756283647>

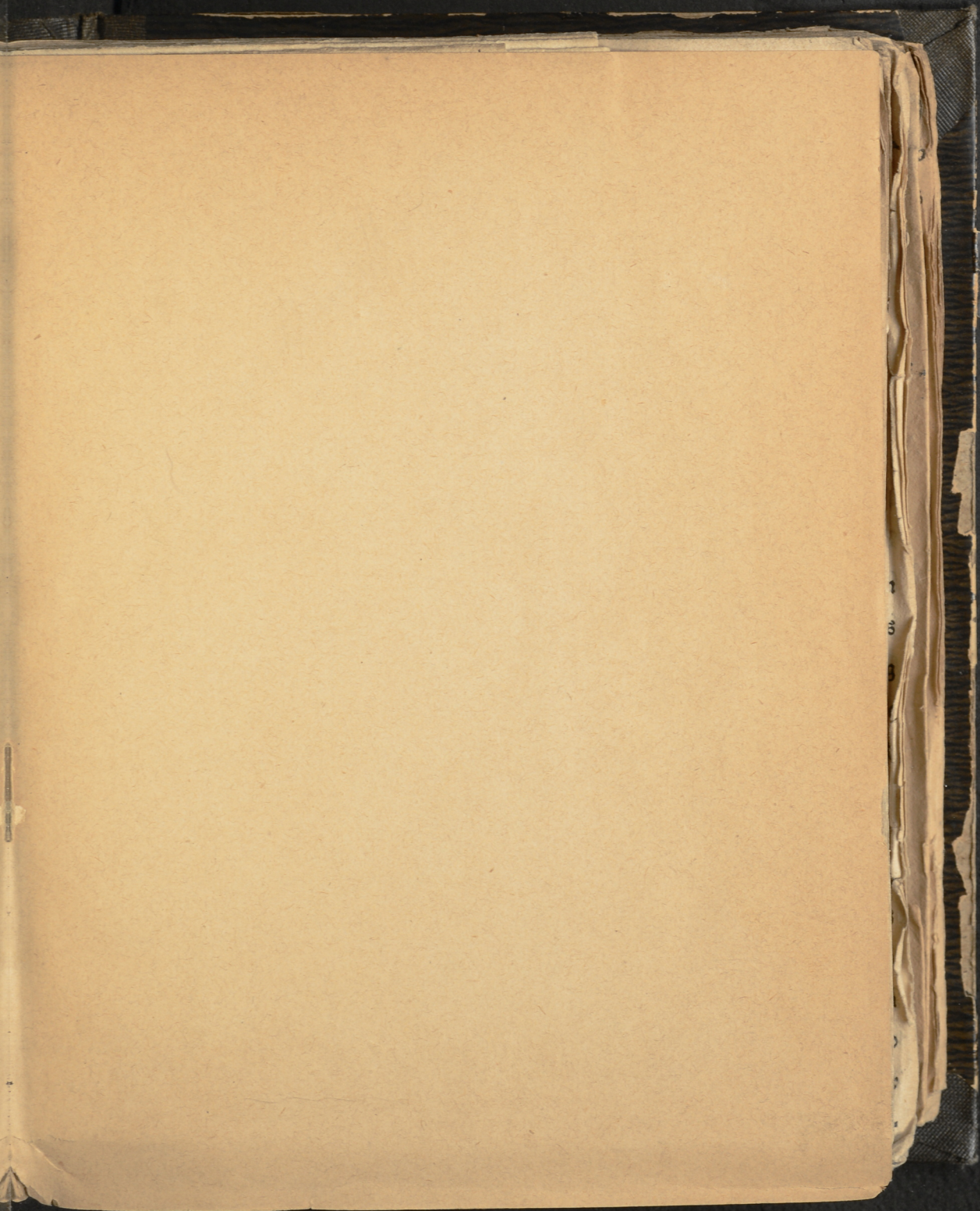
Druck Freier Zugang

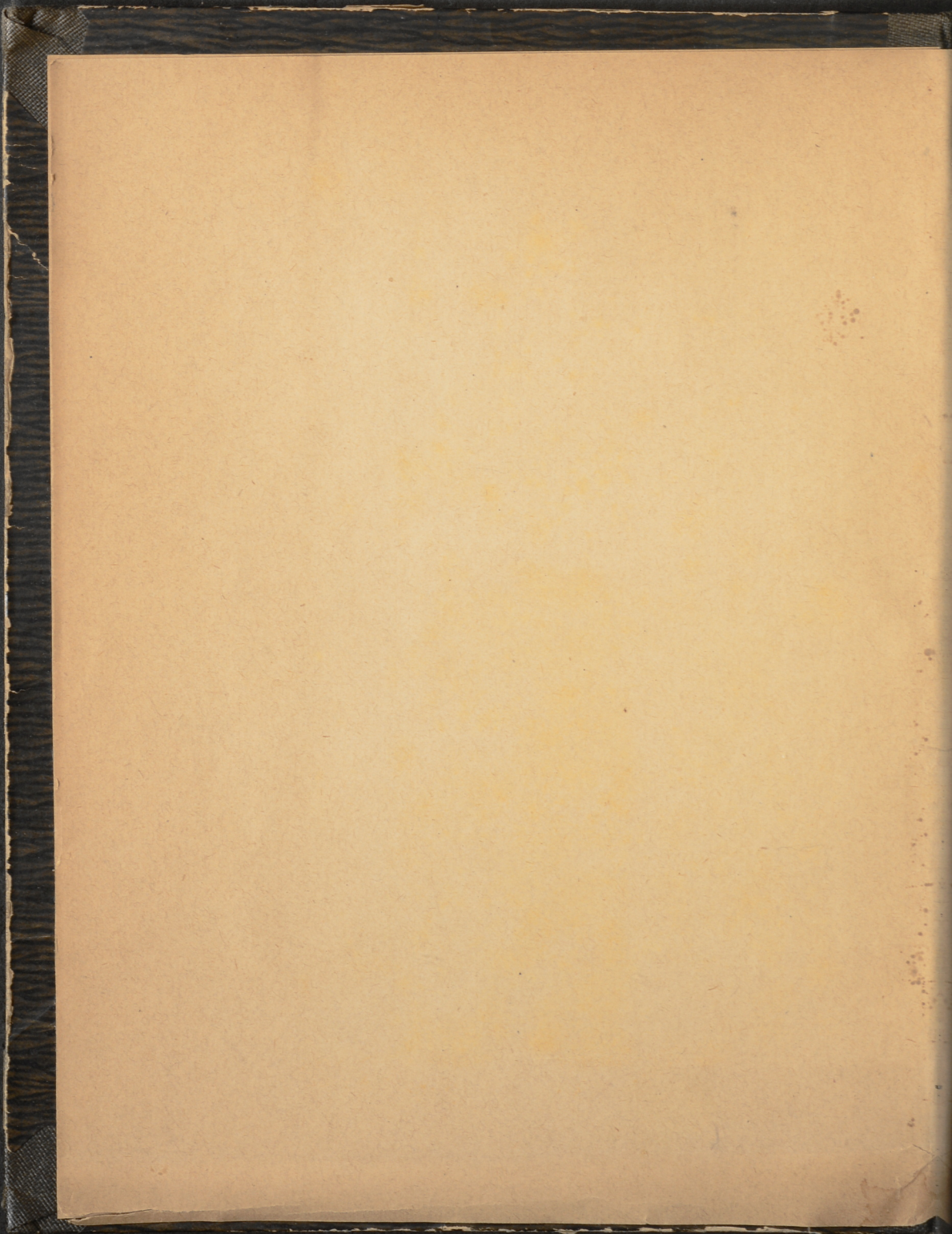

Uiac
orum
regium.

Vol. 241. (3.) <SON>

PROGRAMMA

^{Quo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

GEORGIUS RA-
DOVIUS, J.V.D.

ac Prof. Publ.

VIRI

Maximè Reverendi & Clarissimi

D.N.

M. JOANNIS

Ranzelers /

ad Div. Petri Pastoris, Rev. Mini-
sterii Senioris, quin & Ecclesiarum Ro-
stochiensium SUPERINTENDENTIS

gravissimi,

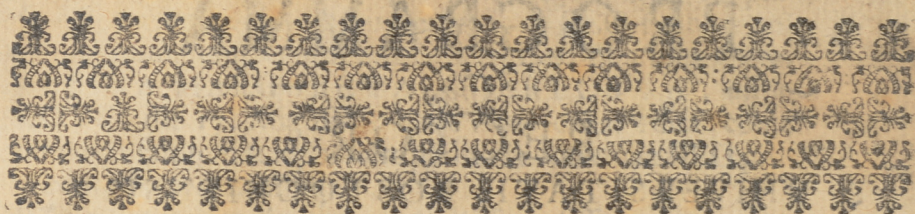
Funus indicit, & ad eundem Exequias

Omnium ordinum CIVES ACADEMICOS

peramanter invitat.

ROSTOCHI, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogræ

Odierno in funere vel precaremur ferè, vel optaremus, uti NESCI-REMUS LITERAS. Adeò inviti vos, CIVES ACADEMICI, nolentesquè compellamus. Adeò funesta est atq; lamentabilis officii ista nostri ratio, quâ ad officium vos vestrum studio- sè sanctèquè faciendum, jam nunc in- vitandi non tam datur occasio, quàm imponitur magè necessitas. Enim- verò cecidit efferturquè hodiè VIR ætate auctoritatequè gravis; amor ac præsidium suorum; delictum civitatis; ornamentum Academia; Religionis Christianæ defensor; solida eruditionis columen; R. Ministerii Senior caputq; Quem si quis revocare votis suffragiisque ex morte in vitam quiret, nemo non, præci- puè nostri qui foret ordinis, promptè libenterquè operâ isthac fungeretur. Sed enim vasta nimis ea spes est; tamquè labor iste, nequicquam infunderetur, quàm frustra fuit, cum Romæ reviviscere quondam exoptaret *Corsiciam* Plinius; *Atilium Aviolium* Valerius; aut, Plutarcho referente, alium quondam alius. Nul- la est ex isthoc, quo mersus est NOSTER, funere redemptio. Gaudet quiete suâ, caloque gaudet suo FUNCTUS: nec, si vel maximè daretur, volet ille decurso vitæ annorumquè spaciò, à calce quasi revocari ad carceres. Fuit abiitquè, nec quicquam ille nobis, nisi virtutum suarum reliquit imaginem; & præter- eà gran-

cà grande sui, quod nullà unquam ex animis nostris uelebit ob-
liuio, desiderium. Nos, cum nil amplius uivò præstare honoris
ac benivolentiæ possimus, dabimus operam, uti jam demortuū
eximiè ac venerabiliter recordemur. Natus est illustri hoc ac
celeberrimo loco, Anno seculi huiusce 4. circa *Joannès* festiuita-
tem, Patre quidem *Hans Kängeler* / Cive ac Salsamentario ho-
norato; Matre verò *MARGARITA Prüssen* / Fœmina itidem
eximiã. Avus paternus fuit *Hans Kängeler* / Civis ac Faber
lignarius; Avia paterna, *Engel Simens*. Avum maternum
habuit *Hans Prüssen* Civem ac Salsamentarium; Aviam ma-
ternam *Köncke Reimers*. Hoc natus est *NOSTER* sanguine,
honesto quidem satis, sed non admodum claro: Quæ non ad-
modū magni res momenti est, sed magè considerationis oppidò
minutæ. Rectissimè *Felix Minucius* in *Octavio*; ita enim inscri-
bit aureum suum doctissimumquè dialogum: *Omnes pari sorte
nascimur: sola est, que nos distinguat, virtus.* Rectissimè itidem,
elegantissimæ latinitatibus auctor *Paterculus Vellejus*: *Optimas
quisquè nobilissimus.* Scilicet nostra minimè sunt, genus, pecu-
niæ, καὶ ἐν τῷ γὰρ, οὐκ ἐχ' ἡμέτερον ἕρρα, uti præclare sub initium divi-
nissimi operis Stoicorum habet princeps *Epictetus*. Quin longè
præstat, vili natu esse, & suapte virtute splendere facere abjectio-
nem ceteroqui familiam; quàm de majorum insignibus gloriari,
& esse tamen sivè generis dehonestamentum, sivè purgamen-
tum mortalium. *Iphicrates*, non obstante, quòd Sutoris filius
foret, propter virtutem reiquè militaris peritiem, Imperator
Atheniensium factus est. Qui iccirco *Harmodio*, ob generis
ignobilitatem convicia ingerenti, *Meum*, respondit, *genus à me
incipit, tuum in te desinit.* *Servium Tullium*, quò minus Rex fie-
ret, obscuritas (verba disertissimi *Flori* recitamus) minimè in-
hibuit, quamvis matre creatus serva foret. Et si igitur vene-
randus Senior ac Superintendens noster, in cujus hodiè hono-

)o(

rema

rem scribimus, homo novus erat (ita qui originis sunt non admodum conspicua, venuste latinis appellantur) ita tamen in omni se vitâ gessit, uti cum clarissimis quibusque vel conferri, vel etiam anteponi iisdem mereretur. Adeoque, quem ex nativitate splendorem non habuit, ipse genti suæ, tot animi corporisque dotibus instructus, abundantissime, primus etiam, conciliavit. Pellucebat in eo, inter ipsa statim initia, animi ingeniiq; lumen, quo fiebat, uti, divinâ adjutus benedictione, apud fidiſsimos Præceptores in Scholâ patriâ, artium ac linguarum solida jaceret fundamenta; deindequæ coridiè ad majora adsurgeret. Annos natus octo decemquæ ad *Stralsundensium* Scholam, laploq; triennio, ad Academiam *Gryphiswaldensium* missus est. Utrobiq; fecit, quæ vocationis suæ, aut partium fore suarum arbitraretur. In Academiâ præcipuè, quam jam dicebamus, sub clarissimo maximeq; Reverendo Theologo, DN. D. JOANNE VOLSCHOVIO, Collegium Lectorio-Disputatorium, super DN. DIETERICI institutionibus Catecheticis, non sine singulari fructu suo, habuisse, referentem ipsimet aliquando audivimus. Ætatis anno 23. in patriam revocatus ab suis est Academiam, ibidemquæ in Excellentissimorum DNN. Professorum, ac reverendorum Ecclesiæ Ministrorum familiaritatem ita se insinuavit, uti grande inde studiorum suorum incrementum, hebrææ præcipuè linguæ singularem peritiem, quin & in concionando non vulgarem promptitudinem indiperetur. Anno seculi 31. plurimum Rev. VIR, DN. M. HENRICUS von der Wieden / Petrinus Pastor, mortalitatem exuebat. Qui discessus NOSTRO princeps promotionis causâ fuit. Enimverò, divinâ planè ordinariâquæ vocatione, ejusdem Ecclesiæ constitutus est Diaconus, eâ hebdomade, quæ *palmarum dominicam* proximè anteiret. Officio gnaviter ac inusitatâ functus aliquamdiu industriâ, mox superstitantem DN. Deces-

foris sui viduam, Feminam ornatissimam, ANNAM *Elis
fowen*/ conjugem duxit; felici planè fidere. Namque
& pacatus iste VIRO torus, & verò etiam fœcundus con-
tigit; ut de diuturnitate 31. annorum, quibus stetit, nil
dicamus. Nunquam coire conjugum animos horum
cerneres, ut qui nullo litigio ullâ ratione divellerentur.
Natiqûè præterea, isthoc ex nexu, ordine octoni sunt li-
beri, videlicet MARGARITA-SOPHIA, JOANNES,
KUNIGUNDA, ENGEL, MARGARITA-SOPHIA, JO-
HANNA, JOHAN-SOPHIA, JOANNES: Ex quibus
quinque, primo ætatis flore, acerbâ abrepti morte; Tres
filia, etiamnum per DEI vivunt gratiam, parentisque
funera mœstæ dolentesquè prosequuntur. Natu harum
grandior est, eximiæ virtutis pietatisquè Femina, ENGEL,
Rev. clarissimoquè VIRO, DN. M. MICHAELI *Cordes
sen*/ Ministeriû Parchimensis Archidiacono benemerenti-
tissimo, nupta, quem 4. liberorum parentem fecit, sc.
ANNÆ-ILSCHEN, JOANNIS-HINRICI, MICHAELIS,
& CHRISTIANI. Altera filiarum superstantium est
MARGARITA-SOPHIA, ipsa quoquè sexus sui decus,
beati CHRISTOPHORI *Danckwerth* / relicta vidua.
Tertia ipse feminarum lépos, ipsumquè delictum, JOAN-
NA-SOPHIA, NICOLAO *Schimmelmann* / juniori, fe-
liciter juncta, cui JOANNEM-NICOLAUM, SIMONEM,
& ANNAM-ELISABETHAM peperit; ut adeò veneran-
dus DN. SUPERINTENDENS noster octonorum, uti
jam ante diximus, liberorum parens, septemquè nepo-
tum Avus fuerit. Ceterum è diverticulo isthoc in viam,
adquè VIRI regredimur honores & officia. Anno se-
culi 44. fiebat, uti Rev. & Clarissimus VIR DN. M. ELIAS
TADDELIUS Th. Prof. à Pastoratu Petri in Rostochiensis

ad Pastorum Amstelodamensem obeundum à Belgis
vocitaretur, ipseque spartam acciperet. Vacare igitur
princeps ad D. Petri functio cepit, & hactenus de
Diaconatu præclare merito huic NOSTRO summo
jare conferri. Quam provinciam totos 24. annos exi-
miè itaque ornavit, uti Auditorum suorum jugiter ap-
plausum, officiique indefessè ac gnaviter obiti nun-
quam morituram in dè laudem reportaret. Necdum
satis honorum dignitatumque collatum in VIRUM erat.
Restabat SUPERINTENDENTIA. Quam indeptus an-
te biennium est magnâ solennitate, justâque introdu-
ctione. Quâ in re id eximium singulareque ipsi contig-
it, quod primus omnium foret, qui in Petrinâ quidem
Ade isthoco honore fungeretur. Vitam FUNCTI quod
attinet, ea ita fuit comparata profectò, uti meritò ex-
emplo esse aliis, quod ipsi quoque sequerentur, quiret.
Pietatem tanquam virtutum omnium Reginam Prin-
cipemque; adeò impensè semper coluit, uti nemo ipsi eâ in
re anteferretur, pauci pares putarentur. Norat enim
ipse, aliosque sedulo docebat, ad omnia utilem esse, ha-
bereque promissiones hujus & venturi seculi. Hinc non
tantum ipse, tot annorum decursu, tanquam publicus
Ecclesiæ Doctor, de rebus divinis agebat ac loqueba-
tur, verùm domi etiam privatimque idem apud suos
urgebat institutum. Et quia isthac in DEUM mente
erat, non poterat deteriore etiam esse erga proximum.
Nunquam enim res pietatis plenè conficitur, nisi hunc
ames, sicut te ipsum. Proin siquid bonorum faculta-
tumque possideret, id omne ita tractandum usurpan-
damque credidit, uti non solus haberet, sed in confor-
tium etiam ejusdem venire pateretur eos, quos tem-
porum

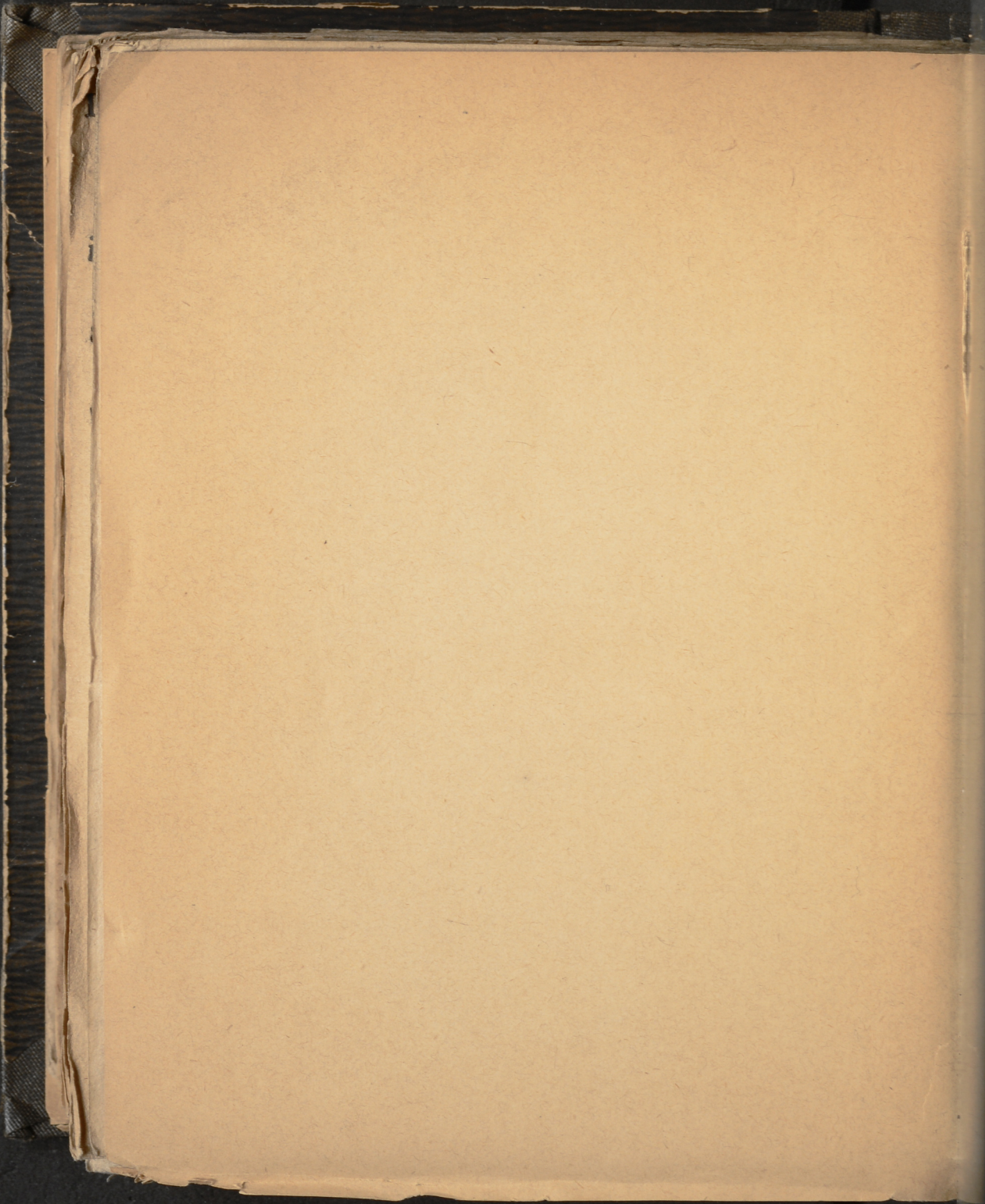
porum diritas suis involuisset fortunis. Temperantia
ac frugalitatis, quæ, vitio ævi, ne incensum quidem ho-
diè virtutum veniunt, semper repertus est studiosissi-
mus. Modestiam in summis etiam honoribus sic secta-
tus, uti animo nunquam elato, semper cerneretur sub-
missiore, qui què facile cuivis, etiam longè minori ces-
deret. Affabilem omnibus sese præstitit, adeò uti ne-
mo tam humilis foret, cui non ad ipsum aditus pate-
ret. Dexteritatis, fidei, candoris amantissimum ipsi-
met novimus. Nullos ferre mortalium minùs pote-
rat, quàm pestem mortalium, adultores. Non erat
præterea retinens injuriarum; non ἀνθραπόλογος (quo
vitio nullum ferè majus aut spurcius est) nec erat κηρο-
λόγος. Eximiè loquebatur etiam de iis, qui cetero qui
non satis præclare de ipso mererentur. Sed & justitiæ
observantissimum fuisse, adeò silendum heic minimè
erat, uti primo potius, post pietatem, loco fieri ejusce-
mentionem rei oportuisset. Quid jam porrò de virtu-
te, quæ in conversationibus cernitur (Ὀρεάπτελιαν Græci
elegantè dicunt) afferemus? Quæ tanta profecto in VI-
RO fuit, uti non temerè reperire sit, quo cum lubentiùs
unquam coisses. Adeò sermones, quos fortè privatim
publicèquè sociaret, jocos, jucunditatibus, leporibus,
tanquam sale quodam, condire didicerat, ut, qui cum
VIRO dies insumeretur, vix crederetur esse hora. Ne-
fas existimabat, ex eorum esse numero, qui, ceu rigo-
rosi severiquè *Catonès*, non antè in risus jocosquè resol-
verentur, quàm locustà pareret *Lucam Bovem*. Quivè ad-
eò in congressibus Ὀρεάπτελον εἶναι, aut facetiis ludere, rem
vel cælo, vel ipsâ salute indignâ autumarent. Tam ele-
gans ac concinna VIRI vita fuit; unde facile conjectare
habeas.

habeas, mortem non fuisse deterio- rem. Ante annum morbo implicari visus est, eoquè pertinace graviquè, usquè adeò, ut tantū non integrum semestre lecto figeretur, aut vix commodè movere sese indè quiret. Tandem tamen respirare, & ipso denuò fungi officio capit. Ceterum non admodum fido res valetudinis stetit tibi- cine. Quando identidem relabi optimum SENEM in priora, antequè hoscè 14. dies detrudi planè ad extrema videres, Qui cum jam, quâ conditione foret, omnium optimè nôisset, collegit sarcinulas, præviâquè seriâ ar- denti què confessione, sacraquè synaxeos usurpatione, erroribus sese, quibus irretiebatur, exolvit, lapsâquè non ita pridem *palmarum* dominicâ, quintam inter sex- tâquè pomeridianâ, sine ullo violentiori corporis motu, piè sanctèquè in DOMINO obdormivit. Hodie tanto VI- RO parabuntur exequiæ. Ad quas cohonestandas non adeò vos, CIVES ACADEMICI, prolixè invitare se- det sententia. Confidimus enim, neminem fore inter vos, qui non ultrò accursurus, atquè ultimum hoc FUNCTO exhibitu- rus sit officium.

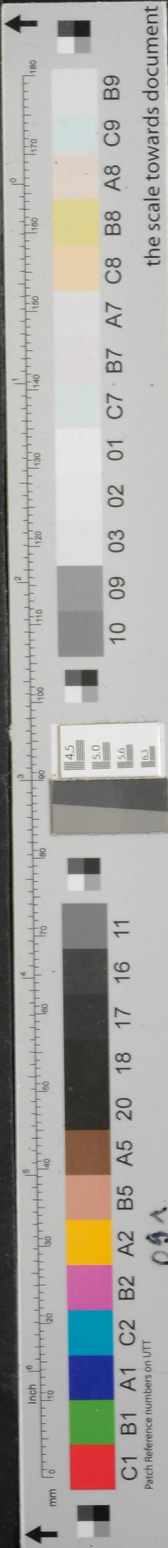
P. P. sub Sigillo Rectoratus die 25. Martii,
Anno 1668.

Convenietur in Æde Petrinâ
horâ I. pomerid.

the scale towards document

ges ac Principes sæpè attoniti audivere : Sua-
minentis vim , non secus ac Demosthenici
petum imperij Proceres sæpè sensere. De
non tantum privati, sed & publici partibus,
inis forma, de religionis purioris vindicijs,
ibus rectè instituendis, litium prolixis telis
ad publicam salutem conservandam necessa-
ovellorum nostri ævi, novas Utopias somni-
lut alter Sulpitius, studio, usu, experiètiâ, &
sed & archivis actisq; publicis haustâ scientiâ
planè lepore differebat. Deniq; Encomio Lucij
storû disertissimû & oratorû jurisperitissimû
t. Accedebat naturalis cum decenti venustate
ta gravitas, in divino cultu pietas, in homini-
s, in negocijs expediendis dexteritas, in adver-
peris continentia, in fortunæ instabilitate
quâ bonæ conscientiæ scuto munitâ, omnes
umniarum, invidiæ & livoris ictus ac morsus
repulit. Aulicis negocijs gravibusq; causis
& occupatissimus fuerit, semper tamen
in respexit, ejus ut quondam alumnus, ita
as defensor, imò & excultor perpetuus fuit.
oz. viro consultissimo Joanne Albino, pandectarum Pro-
bente, eidem in officio susceptus & in collegium Juridici
us fuerit; præstitit se quoq; in hac vitæ statione fidum
siones crebræ, publicæ curæ & molestiæ, eum aulicos &
iri & Labeonis J. C. i exemplum annum quasi cum labori-
quibus tamen cum sensu nimis irretiri & aulæ astringi
caria viri consultissimi Christiani Obmichij J. D. exitij,
demicum sibi creditam, luculenter fœneravit. Virtuti-
n adversus affectuum motus, & adversitatum impetus
mavit, seq; invictum reddidit : ast à morbis corporis se-
otius quò animo fortior, eò semper fait corpore debiliore
um in itinere quodam officij ratione suscepto, correptus
ti initio typum tertianæ simplicis gessit, ita non multò
sentavit, & in ædis inducijs indultis, majori paulò post
suans, incrementum sumpsit, in quartanam degenerans,
Accesserunt lienis & mesaræi obstructiones, & quart-
ples scorbutus, perennis itidem à capite ad fauces & pul-
alcens indelinens tussis, cujus vehementia, venula pul-
monum